

FOLYÓIRATSZEMLE

Helynévtörténeti Tanulmányok 13. (2017)

Szerkesztők: HOFFMANN ISTVÁN – TÓTH VALÉRIA. Debreceni Egyetemi Kiadó, Debrecen, 195 lap

A Helynévtörténeti Tanulmányok 13. kötetében 8 írás kapott helyet. A tanulmányok szerzői a Debreceni Egyetem Magyar Nyelv- és Névtörténeti Kutatócsoportjában folyó kutatómunka legfrissebb eredményeit adják közre.

A kötet első, jelentős terjedelmű tanulmányában (7–60) KOVÁCS HELGA az ispánsági várak neveinek névtani vizsgálatát végzi el. A történettudományi szakmunkák alapján bemutatja magát az erődítménytípust, illetve a hozzá kapcsolódó várnévanyagot. A nevek elemzése során kitér a szerkezeti felépítésükre, a névadás motivációs hátterére, valamint a keletkezésük módjára. A szerző árnyalja azt az elképzelést, hogy minden vár az első ispánjáról kapta a nevét, illetve számos név esetében cáfolja vagy pontosítja a szakirodalomban korábban felvetett etimológiákat.

A következő tanulmányban BÁTORI ISTVÁN a 'település, lakott hely' jelentésű földrajzi köznevekkel, azaz a *falu* ~ *falva*, *telek* ~ *telke*, *ház(a)*, *föld(e)*, *lak(a)*, *ülés(e)*, *egyház(a)*, *szállás(a)* településnév-formánsokkal foglalkozik (61–90). A szerző arra a kérdésre keresi a választ, hogy az ezekkel alakult településnevek mögött milyen nyelvi, illetve nyelven kívüli, főleg történeti jellegzetességek húzódnak meg. A közel 2000 név elemzése és az adatok térképre vetítése révén rámutat a nevek mennyiségi jellemzőire, valamint a településnévadásban játszott szerepükre.

BÁBA BARBARA a 'folyóvíz' jelentésű földrajzi köznevek kronológiai és szóföldrajzi rétegződését kutatja a korai ómagyar kor adatai alapján (91–102). Megállapítja, hogy a szláv eredetű *patak* viszonylag gyorsan kiszorította az ősi *jó* és *ügy* közneveket, s dominanciája gátolta más vízrajzi köznevek nagyobb fokú terjedését. A köznevek között éles földrajzi elkülönülés is megfigyelhető, ami nyelvjárási, lokális kötöttségükkel és a földrajzi környezettel hozható kapcsolatba. Bár a korszak végére a 'folyóvíz' jelentésű földrajzi köznevek állománya bővült, a *patak* terjedésének ez sem szabott gátat.

PELCZÉDER KATALIN egy kihalt, de mind etimológiai, mind névtani szempontból figyelemre méltó földrajzi köznevet, az *igy* ~ *ügy* főnevet vizsgálja (103–116). Összefoglalja a szó vitatott, s máig tisztázatlan etimológiájával kapcsolatos nézeteket, majd sorra veszi azokat a helyneveket, amelyekben a feltételezések szerint ez a főnév található. A köznévként önállóan nem adatolható lexéma csak néhány, bizonytalan etimológiájú helynévben fordul elő, de a szerző ezek közül is számos esetben megcáfolja a korábbi névmagyarozásokat.

PÓCZOS RITA a korai ómagyar kori szórványemlékeink közül a pécsi püspökség alapítólevelének két helynévi szórványával, az *Ozora* és a *Győr* nevekkel foglalkozik (117–142). Mindkét név esetében felvet újabb lehetséges etimológiai magyarozásokat, de a nyelvi és

nyelven kívüli szempontok figyelembevételével elvégzett alapos elemzése után sem lehet egyértelmű állásfoglalást tenni a nevek eredetét illetően.

KOVÁCS ÉVA folytatja a hamisnak vélt ómagyar kori oklevelek elemzését (143–154). Vizsgálatának középpontjában a 11. századi keletkezésű, de csak egy 1267-es átírásból ismert Százdi alapítólevél áll. Tanulmányában az alapítólevél hitelességének kérdését járja körül három helynévi szórvány (*Dusnuky, Chabarakusa, Kuurew*) segítségével.

Az újabb szocioonomasztikai kutatások ráirányították a figyelmet a névközösség fogalmára. GYÖRFFY ERZSÉBET a névközösség és a helynévismeret kérdését, összefüggéseit tárgyalja írásában (155–170). Az általa végzett névismereti vizsgálatok eredményei azt mutatják, hogy a *névközösség* viszonylagos fogalom, jellemzői aszerint változnak, hogy milyen hatókörű csoport (család, településrész, település, megye, ország) leírására kívánjuk alkalmazni. Meghatározása nem alapozható kizárólag egy kisebb-nagyobb közösség közös helynévismeretére, nagyon fontos szerepe van benne a helynév-kompetencia alaposabb megismerésének.

A kötet utolsó tanulmányában SZILÁGYI-VARGA ZSUZSA az egykori ugcsoi Kisbáony belterületi helyneveivel foglalkozik (171–192). Arra keresi a választ, hogy a helyi lakosság etnikai-felekezeti és társadalmi rétegei a település egyes részeit hogyan nevezik meg, milyen falurészeket, tereket, objektumokat tartanak számon, amikor otthonukról van szó. Az eredmények azt igazolják, hogy az egy utcás aprófalú magyar és cigány lakossága nyelvileg ugyan nem, de vallásában és területileg elkülönül egymástól, ami a közösségek mentális térképein és névhasználatában is tetten érhető.

SEBESTYÉN ZSOLT

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1817-424X>

Nyíregyházi Egyetem

Onoma 48. (2013)

Szerkesztők: UNNI-PÄIVÄ LEINO – PER VIKSTRAND. Editions Peeters, Leuven. 252 lap

1. Az ICOS (International Council of Onomastic Sciences) folyóiratának, az *Onoma*-nak a 48., tematikus száma a név és vallás kérdéskörét járja körül. Az elemzések tág időkeretet ölelnek fel a kereszténység előtti időktől a modern kor névhasználati szokásaiig, ugyanakkor egyértelműen a keresztényi névadás dominanciája figyelhető meg bennük.

E témakör egyes részterületei korábban is megjelentek már nemzetközi fórumokon, TÓTH VALÉRIA szerkesztésében látott például napvilágot 2011-ben a patrocíniumi településnevek európai sajátosságainak nyelvterületek szerinti bemutatása (*Patrocinium Settlement Names in Europe. Onomastica Uralica 8. Helsinki–Debrecen, 2011*). Az OLIVIU FELECAN szerkesztette, átfogó jellegű kötetben pedig a névadás egyházi és világi motivációival, illetve a vallásokhoz kötődő névanyaggal foglalkozó tanulmányokat találunk (*Sacred and Profane in Onomastics. Editura Mega–Editura Argonaut, Cluj–Napoca, 2017*).

2. A kötet vendégszerkesztőjének, PER VIKSTRANDnak a célja az volt, hogy a névkutatókon kívül vallástörténészek és antropológusok is megszólaljanak a témában (8).